

~~11-58~~ EX BIBLIOTH.
NATIONIS HUNGAR.
VITEBERG.

11-58

SIGNAT. clvccccxiii.

EX EMINENTIS VIRI
Johannis Barclaji

Icone Animorum

Genius reliquorum Eu-
ropæ Populorum,

*loquente prosæ & versæ Orationis
picturâ adumbratus:*

X. KAL. OCTOB.

A. C. cdo Idc XLIV.

*In publica Gymnasii Elisabetani Panegyri
ad contemplandum exponendus,
directore*

CHRISTOPHORO COLERO
Historiarum Professore.

BRESLÆ, Exprimente BAUMANNO.

LECTORI Πολυτρόπῳ

S. D.

Um more prudentum peregrinatorum præterlapso hujus Anni Majo, commodissimo peregrinandi tempore, peregrinationem conceptu mentis formatam instituissem, & animi gratia cum delecto nostræ Juventutis comitatu, e Germania tanquam Patria prius perlustrata, in Italiam, Galliam, Hispaniam, & trajecto Oceano in Britanniam contendissem; emenso illo in Meridionali & Occidentali tractu itinere, satietate etiam quadam voluptatis, substiti, & reliquum mentis iter in primum Autumnum, tam commodum propè peregrinando, quam Ver, hucusq; suspendi. Jam itaq; in procinctu sum eodem mentis conceptu, cum diverso, sed non dissimili videndi cupidissimo comitatu, reliquum propositi itineris, per Gentes Europæ versus Orientem & Septentrionem sitas, adornare, ac trajectu novo non in viciniora loca Insularum maximæ illi, sed in remotiorem Orientem, & ejus promontorium ac propugnaculum quasi Hungariam, inde in vicinam Poloniam, ex hac in Daniam & Sveciam ac Moscoviam cum bono Deo transibimus, donec peragratis Christianis terris, in vastissimum Orientis Imperium Turcicum devenerimus. Sed si aliquis peregrinator elegantiarum in humaniore Europa arbiter mihi objecerit, facile contenti esse poteramus polioribus illis nationibus, nec desideramus Orientis & Septentrionis sordes, barbariem, ac prodigiosam tyrannidem: ei respondeo, quod Asiæ quidem & Africæ, sub barbaris Imperiis

peris casus, & Græcorum Thracumq; calamitates, Cimbri-Barclai.
rum, Gothorum, Vandalorumq; irruptiones, præcipua hu- lcon. c. 2.
manitatis commercia & elegantiarum, in ultimam Euro- sub fin.
pam coëgerint: tamen ut illæ Meridionales suas laudes ha-
bant & labe: ita nec Eoi & Septentrionales omnem huma-
nitatem decoxerint. Hoc certè laudabile, quod Orienta-
les & Septentrionales confines non facile suos mores gen-
tiles, linguam, cultum, habitum, & Remp. mutant, ut nos,
sed omnia ritu & lege patriâ dicunt, agunt & retinent. Cum
itaq; quælibet natio suas habeat Virtutes, sua Vitia, peregri-
nemur, ut apes, quæ per prata, hortos, & viridaria errantes
ex floribus optimum mel, non ut araneæ, quæ noxium ve-
nenum, sugunt. Hæc Platonis, (ait Belgicus ille Cheiron, Cent. I.
& Phoenix Europææ Juventutis) hæc Pythagoræ, hoc De- E. 22.
mocriti, & aliorum Sapientum mens olim fuit, qui relicta
penu artium Græcia, non ad cultos solum, sed etiam ad bar-
baros peregrinati, acri quodam cupidine discendi. Quibus
à veteri ævo allegatis Sapientum Triumviris, aliam è patrū
nostrorum memoriâ Trigam subjungemus: Augerium Gis-
lenium Busbequium Flandrum equitem, Cominæi, ut pa-
triâ ita & Civili judicio atq; experientia simillimum: Joan-
nem Leonclavium Westphalum; & Georgium Doufam Ja-
ni Fil. Batavum: quos omnes peregrinationum Orientali-
um propter egregium inde perceptum usum & voluptatem
non poenituit. Ille enim publico nomine à Ferd. I. Imp.
misus Legatus ad Soleimannum, initiò de indole & mori-
bus Turcarum à Joanne Maria Malvetzio præmonitus, po-
stea ipse usu diuturno penitus edoctus, eloquentissimas,
& quod hujus rei caput est, prudentissimas Legationis suæ
Turcicæ, æterni ejus nominis obsides, Epistolas, & alia Cei-
melia edita reliquit. Iste, nominis sui vernaculi Vir, quem
ex Ungve Leonem agnosces, initiò in contubernio militari
Lazari Suendii Imperatoriis in Hungaria copiis summi Præ-
fecti,

Vid. præ-
fationes
et scripta
Leoncla-
vii.

festi, Xenophontem in gratiam Castrensis sui Patroni ver-
tit, & unâ statum Hungarici belli, Hungarorum ingenia, &
mores accuratè, ut & Turcarum hostium propinquorum
ex parte præcepit: donec tandem Illustri Baroni Carolo Ze-
rotino itinerum Orientalium comes & familiaris minister
factus, bonâ Orientis parte peragrata, Constantinopoli, &
in Turciæ mediterraneis, Turcicas Muselmannorum Histori-
as, cum multis aliis, ex Schedis Turcicis diligenter descri-
ptas, cum ingenti posteritatis commodo evulgavit. Dou-
sa verò, more suæ gentis (cui quasi peculiare quoddam est
longinquas ac transmarinas peregrinationes instituere) à
communi peregrinantium semitâ, relicto Occidente in Ori-
entem, & confines ei provincias, contendit, reputans se-
cum, quò plus laboris & periculi inter ejusmodi Ulyssæos er-
rores subiret, eò plus se precii & gloriæ lucraturum. Quem
profectionis suæ fructum & voluptatem, cum ad veneran-
dum suum Parentem (qui tum ob præmaturum excessum
filii sibi cognominis, & Patrem & seipsum supergressi, vehe-
menter commotus erat) prolixâ Epistolâ de Itinere suo
Constantinopolitano, declarasset, non mediocriter divinum
senem filii pietas erexit, ut vulnus animi ipsi paulò mitesce-
ret, & cicatrice obductâ coire inciperet. Hoc ideò in an-
tecessum præmittere volui, ut fastidiosis harum gentium
contradicerem, qui nihil præter Italicam magnificentiam,
Gallicam hospitalitatem, Hispanicam granditatem, Angli-
cam histrioniam, & Germanicam gravitatem, cum ad sitis
ubiq; ne dicam, insitis, reciprocè vanâ levitate, libidine,
fastu, & ventris studio, extollere solent; nescii, quod, ut in
media Barbaria non omnia barbara; ita nec illic omnia cul-
ta & urbana sint. Ut itaq; Lector πολύτροπε Alterum Euro-
pæ scenæ Actum domi præspicias, brevem quandam Oe-
conomiam conspectui tuo proponam. Initiò sciendum,
quod hic Actus de Industria nec caput, nec pedes habeat;
hoc

hoc est redimendi temporis gratiã, ne vestra aurium indulgentia abuteremur, pueris præfantibus & Eucharisticis abstinuimus: & ut Adolescentum & puerorum duodenarius par foret numerus. Pueri enim proludentes Adolescentibus Amoeboea carmina, singularum Nationum Virtutes, & Vitia, laudes & labes comprehendunt, recitabunt. Nihil ulli Gentium irrogatum, aut detractum est: sed, si quædam duriora dictu videbuntur, alienam popularis aut externi scriptoris litem non meam facio. Quæ enim singuli Populi, aut singuli homines, laudanda faciunt, merito laudari, & quæ vituperanda, vituperari quoque modicè patiantur. Hac animi & oris libertate usus est olim magnus statim adolescens, nunc Vir planè sui nominis, Hugo Grotius; qui Pontificem Romanum Clementem VIII. Henricum IV. Galliarum, Philippum II. Hispaniarum, æmulos Reges, Albertum Cardinalem Archiducem Pro se, Pro Philippo Filio, & Isabellâ Speratâ, Elisabetham Angliæ Reginam, & Ordines Belgii Foederatos, concinnâ profopopoeiã, de statu tum præsentis loquentes artificiosè in scenam introduxit. Grotii exemplum nuperis annis secutus durante communi hoc Europæ incendio Johannes Rusdorffius in Scenâ Europæã: de quo Opusculo candidum hoc Illustri quidam Vir tulit iudicium: Auctor Elegidorum istorum, ait, exactã notitiã temporum, Consiliorum, & rerum hujus ævi, excellens, Principes & Illustres Viros ad vivum expresit, eorumque actionibus ingeniosè quasi penicillo convenientissimum colorem induit. Auctor verò picturæ Loquentis, cujus versus quidem spiritu & eloquio altiores Rusdorffianis, non ut ille leviter pungit, sed mordet. Mihi tutior semper visa media via fuit, & Horatianum arrisit:

ridentem dicere verum

Quid vetat?

Declamatorum primus, præmisso puero Epitomatore I.

A 3

suo,

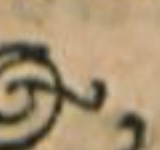
suo, postquam suam Laudationem præliminari Johannis Alberti Principis Poloniæ, cum fratre suo majore natu Vladislao Bohemiæ Rege, de Regno Hungariæ, utriq; à factione sua oblato, certaturi Elogio, præmunierat, de origine & mixtione Pannonum, Gothorum, Hunnorum, & Longobardorum; donec tandem Gothi & Hunni duce Attila coalescerent, & illis excisis, Hunni, qui Patriam sibi cognominem reddiderant, Stephano I. Rege Christianissimo, cum Geisela Uxore cooperante, soli illic loci sedes suas perpetuas fixerint, compendiosè memorabit. Deinde de salubritate aëris, soli fertilitate, metallorum fodinis, præcipuè vero de Virtutibus & moribus; quæ duo, licet à barbarorum oppugnantium, & Christianorum propugnantium non levis corruptelis, multum à prisco genio recesserint, tamen vestigia plurima veteris laudis & gloriæ adhuc signantiora extant. Quibus dictis præclara congescit observata de fortitudine, & animositate Hungarorum, ac imprimis addidit de libertate: cum, licet Regnum sit superstibus regibus familiis hæreditarium, tamen ita libertati per Comitibus libera, & Palatini auctoritatem (qui Regi nomine omnium procerum contradicere potest) cautum, ut Privilegia Regni facta tecta q; conservarentur. Declamatoris prioris assertionem nixam Joannis Alberti Elogio, Declamator II. Opposito Principis Imperialis & Historici Principalis Ottonis Frisingensis acri de Hungaris judicio diluit. Contentum vero exterarum nationum in Hungaris patet ex vulgaribus cavillis; nimirum omnibus exteris plus semper cum morte undiquaq; imminente, quam cum Marte negotii esse solere. Virtus etiam Hungarorum Soleimanni judicio penitus extincta, & cum Matthia Corvino in eodem sepulchro condita est. Porro, quemadmodum Hungarica lues in corporibus; ita & corruptela morum, ex colluvie variarum Gentium orta, in animis incurabilis propè esse videtur.

Eam

I. I. de re-
bus gest.
Frid. I.
Imp.

Eam n. à multis seculis in hunc diem illic grasari ferociã, &
crudelitatem, & præcipuè contemptum Germanorum, ut vix
alibi insolentius, aut crudelius quicquam fuerit, aut esse
possit, liquet. Attilam, metum illum orbis, & Dei flagellũ (ut Michael
ipse se appellavit & ab omnibus ita adorari voluit) fuisse ^{Michael} Ritus de
sangvinarium Helluonem, & Carnificem Generis humani, Rebus
Historiæ illorum temporum cum horrore recensent. Quo ^{Hung. l. 1.}
vix mitior fuit Georgius Waradiensis Episcopus, qui, teste ^{paul Jov.}
Jovio, adeò erat Germanorum contemptor, ut cum ex his ^{l. 39. Hist.}
duos milites supplicio affecisset, in eadem furca totidem pa-
riter porcos ad ignominiam suspenderit. Quamobrem Ja-
nus longè mitior illo Georgio antecessore suo Waradinus ^{Lud. Tu-}
Præsul Vladislaum Bohemiæ Regem, ab Hungariæ Proceri-bero
bus ad regnum capesendum vocatum, benè monuit: Hun-Coment.
garos multum lupi in se habere. Et Optimates nonnulli e-^{l. 2.}
undem recens electum Principem, monuerunt: Hungaros ^{Anton :}
non Clementia & impunitate, sed virgâ ferreâ in obsequio ^{Bonfin.}
continendos esse. Ipse etiam Soleimannus Turcarum Do-^{rer, Hung.}
minus, cum Budam venisset: illacrimasse fertur ^{Ludovici}
Regis imagini aspectæ, & dixisse: se non venisse, ut Regem ^{4. lib. 9.}
paterno regno exueret, sed ut insolentiam Hungarorum re-^{Thuan.}
frenaret. Hinc cum Hungariæ à Septentrione Polonia sit, ^{Hist. l. 1.}
ad eam divertit laudandam Declamator III. Ut verò cum ^{III.}
Auctoritatis pondere faciat, Justi Lipsii pronissimi in Polo-^{cent. 4.}
nicam nationem illustre Elogium, quo eam ad palmam cul-^{Misc. ep.}
tissimarum Gentium assurgentem mirificè commendat præfi-^{7.}
cit. Abundare illam quidè dicit proventu frugum, pecorum,
ceræ, mellis, salis, ac aliorum fossilium: sed longè magis
proventu elegantiorum ingeniorum, & literarum politura.
Qua de re ausus est idem Lipsius alibi liberè pronunciare:
Sarmatia vel supra Hesperiam utramq; exulta est. Gallo-
rum doctissimus Bodinus, parcus alioquin exterorum præ-
co, expressè ait: Poloni non tantum molliùs, quàm nos lo-
quuntur:

quuntur: sed sunt etiam urbaniores, & cultu elegantiores. Nec hoc uni saltem Bodino, sed etiam aliis Gallis visum fuit, qui, cum Delegatos Polonorum, Andino Duci Henrico decretum Electionis Polonicæ nunciantes, Latinè Gallicèq; tam concinnè loqui audierant, ad rei incredibilis antè novitatem quasi obstupuerunt. Sed de ingeniis & literis Polonorum, sine insolentia censentem popularem scriptorem audiamus, Equitem Polonum Simonem Starovolscium, qui præter Centuriam Scriptorum Polonicorum etiam compendiosam Poloniæ Descriptionem, gemmam scilicet annuli illius, preciosam, edidit. Is itaq; ita iudicat: Tenebram ætatulam litteris addiscendis impendunt, ut vernaculâ & latinâ lingvâ legere & scribere sciant: Unde ne in medio quidem Latiore perias, cum quibus latinè loqui, & ubi tam in Cancellaria Principis, quàm in curiis Parliamentorum, inferiorumq; omnium Iudicum subselliis causas decisas, & munimenta lingvâ Latinâ descripta videas. Non defuere nobis insignes Mathematici, Astrologi, Oratores, Poëtæ, & Philosophi, tum Medici, Jurisconsulti atq; Theologi, qui & Remp. ingenio suo, atq; scriptis illustrarunt. Ac supersunt etiamnum clara Patriæ suæ lumina, quorum monumenta quanquam nondum in lucem prodierunt, laude tamen, quâ merentur, non carebunt. Hæc ille. Sed quia Regnum nō saltem liberalibus artibus, tanquam instrumentis pacis, sed etiam fortitudine bellica contra hostes asserendum, Polonos fortes & strenuos existere, sæpè compertum est in prostratis & represis hostibus suis Turcis, Tartaris, Moscis & Svecis. Nondum enim adhuc hodiè, quamvis remiserit paulò, tamen non planè emarcuit in Polonis vigor ille animorum, laudisq; bellicæ studium, si modo virtuti sua præmia non deessent; Uti idem Starovolscius scribit: qui etiam Exempla fortitudinis editæ Ducum popularium multa enumerat, allegato loco quidem summatim, sed fusè in vitis Illustrium Poloniæ

Poloniæ bellatorum. Multi etiam Polonorum bello & pace literis & armis æquibres sunt: qualis fuit instar omnium Johannes Samoscius in togâ & sago *αυφιδεξιωτατ* , Magn9 Regni Cancellarius & Summus Exercituum Polonicorum, Præfectus: qui cum à Carolo Sudermannia Duce per contemptum Scriba vocatus esset, qui arma deponere deberet, regisset, se cum honoris prærogativâ & decoro Cancellarii munus obire; quod non impediret Ecclesiasticos Imperii Electores, quin priorem locum haberent, præ secularibus: addiditq; se etiam exercit9 Polonicos supra XX. annos cum nominis sui existimatione duxisse. Quod deniq; Regimen Poloniæ attinet, Reges non successione sed electione fiunt: qui ad Leges patriæ, & Comitiorum decreta alligati sunt, uti disertis verbis Eques ille suæ Reip. gnarissimus disferit. Quod enim Salustius de Romanis scripsit, illud & de Polonis dici potest, eos non totam libertatem, sed justos Dominos velle. Unde etiam, teste Starovolscio, Polonis Principibus & magistratibus suis satis morigeri æquè omnium populi sunt. Memoratu digna sunt, quæ Johannes Lipscius, quem Lipsium Poloniæ Claudius Memmius Gallicus ^{In reci-} Legatus appellat, ad Serenis: Reginam Poloniæ Cæciliam procis E-Renatam, nunc gloriosiss. memoriæ, Viennâ in Poloniæ ^{pistolis} regnum abducendam, in Oratione Avocatoria habet: Ibit ^{de Casimiri} Majestas vestra (inquit) ad Regem fratrem, & Sponsum ^{Principis} unicum humani generis delictum, multis invidiosè ambitum ^{ap. Gall.} conscensura thronum, soliumq; regale, Tuis Aviabus & ^{captivitate,} Materteris feliciter præses sum. Ibit ad regnum gentemq; ^{tate,} etsi omnium liberrimam, tamen reverentius ceteris regnis, ac populis, Reges Reginasq; suas tractare solitam; & in cujus sinu ex tua Avia natus Rex se tutò obdormiscere posse, quondam coram Regibus gloriatus erat. Contra Sarmaticæ nationi probrum injicere voluit Henricus Rex, qui curâ Fratris Caroli IX. Regis Galliarum, aliis Candidatis omni-

B

bus

Lansius
in Orat.
Contra
Polon.

Barcl.
Icon.
c. 8. de
Polon.

Cromer.
l. 6. Sal.
Neugeb.
l. 3. Polō.

bus prælatus, regale hoc solium honorifici exilii specimē interpretatus est; & Johanni Monlucio Sarmaticæ nymphæ paranymphe ob id obliquus factus est. Ejus Comites Galli, cum literis cautum esset, ne qui s illorum etiam Indigena regni redemptis prædiis & villis fieret, offensi per contemptū dixerant, neminem Gallorum esse tam abjecti animi, ut etiam vellet Magnus Dux Litvaniæ fieri. Inter ea quæ Barclajus noster huic Genti objicit, est ista crudelitas antiqua, sed jam antiquata, quod lege cautum fuisset, ut is, qui in occisū hominis cadaver pauculos nummos projecisset, metu judiciorum solutus fieret. Alterum est, quod regnum Poloniæ diversis religionibus, Romanensi, Lutheranâ, Calvinianâ, Græcâ, Arrianâ, Armeniâ, Moscoviticâ, aliisq; scateat; & rarò in miscellis istis opinionibus firmam esse concordiam contingat. Poloni etiam sunt quidem docilia ingenia, & valent quocunq; intenduntur: sed tamen alienis inventis perdiscendis ea magis accommodant, quam ut novi aliquid ipsi excogitent, fatente ipso Starovolscio. Idem Eques ingenuè etiam fatetur, in opificiis populares suos minus elaborare, sed externis plerisq; opificibus antiquitus usos esse, & uti etiam nunc non paucis. Deniq; taxaturâ quibusdam Poloniæ superbia, commune malum: quâ ducti regem ipsum ad patrias Leges vi & armis adigere solent; & Legem esse Regem, eum vero saltem Legis exsecutorem, audacter interpretentur. Quamobrem Christina Vladislai II. Uxor judicavit: summum illud jus & Auctoritatem Monarchiæ in Polonia umbratilem esse. Hæc & alia IV. Declamator vituperii loco reget. A Polonia nunc transfretum Balthicum trajiciendū in Cimbricam Chersonesum, & finitimam Sveciam, quæ ambæ olim, teste Plinio, officinæ gentium & vaginæ populorum dicte sunt: quod p̄sum laudis in V. Declamatorum incidit. Is autem Daniæ situm, & commodata terrestria ac maritima, statum Regis & Regni, fortitudinem

itudinem bellicam antiquam & novam, irruptiones in Italia & Galliam, communem cum Germania in armis & fide morem, ac Norvegię socię dotes breviter recenset. Eius Antagonista VI. præmissa fabula de lupo marino, qui proludens pacato mari tempestatem portendere creditur, diducet ex Justino & Floro, immensa millia ferorum atq; immitium populorum, more procellę inundasse Italiam, ut, cum Oceanus eorum terras obruisset, ausos illos fuisse novas sedes quęrere, & recentioribus seculis Nortmannorum eductas colonias, post varias terrarum depopulationes, tandem in Neustria Provincia Gallię consedissee. Addet quoq; de Danię Regis imperfecta potestate, infrequentia populorum Insularum & pininsularum, quibus hodię Dania constat, de commesandi & computandi studio, ac cum Germanis certamine, & odio plusquam Vatiniano & internecino adversus vicinos Svecos. VII. Declamator & Svecorum præco aspectu æmulationis & odii, inter hos & vicinos Danos, quasi ex specula despiciens, animadvertit juxta Plinii Sententiam; Naturam nihil reliquisse sine pari; cum quo velut in pugna gladiatoria committeretur. Nam licet illi cum suis consanguineis Gothis & Vandalis olim omnibus populis formidolosi fuerint, & hodię esse possint, si concordēs cum Danis forent; tamen inter istas commiffiones mutuas obstant sibi invicem; quo minus ad majorum suorum virtutem & famam utrinq; emineant. Hęc enim similtates & odia mutua intra seculi periodum in aliquot noxia & diuturna bella eruperunt; quę, licet interdum interventu Cæsaris, Regum, Principum, & Hanseaticarum Civitatum aliquoties consopita sint, tamēn damna reciproca, sub favillis taciti odii, altis mentibus reposita manserunt, donec oportuna occasio obtingeret sese vindicandi. Id quod hoc ipso Anno à Svecis factum est; qui præter omnem opinionem absq; omni indictione per feciales belli in Hol-

VI.

VII.

fatiam irruptionem fecerunt, Danosq; terra mariq; aggressi sunt: non reputantes, quando bella eodem tempore contra duos diversos hostes incumbunt, difficulter & periculose geri posse. Cum altero itaq; hoste æquiore ad accipiendas pactileges, paciscendum prius, ut alter tutius & feliciter armis peti possit. Qua cautione ipsi Sveci usi sunt ante, quam finitis sexennialibus cum Polono factis induciis, bellum Germanicum continuarent, Polonicas inducias in 26. annos prorogarunt. Deniq; etsi Svecorum vulgus ad solam militiam lege Patriæ mancipatum sit: tamen Nobiles Regni studiis literarum adeò hæctenus profecerunt, ut jam cum cultioribus gentibus Consiliis & Scriptis contendere incipiant. VIII. Declamator captâ occasione vocabuli Deus, (quod Magus quidam, in Electione Sigismundi III. apud Samoscium, rogatus quis Rex futurus esset, invenit, & reflexis à tergo literis SVED idiomate vernaculo exponi voluit, ac à Sveonensibus in idem interpretamentum nuper detortum fuit) probabit esse insolentiæ Sveciæ argumentum; atq; hoc ipso nomini Svecico odium, & nobis ejus vanitatis credulis supplicia divinitus immisa peperisse. Adde quoq; victoriis & successu insolentiores factos, bella ex bellis serere & hostes omnibus in angulis novos provocare. Plura dici possent, nisi vererem me jactâ aleâ belli, hinc in suspicionem studii, illinc odii apud partes prolapsurum. IX. Quamobrem à Svecia in Moscoviam transibimus, in cujus laude IX. Declamator, probabit in media barbarie non omnia esse barbara. Nam inferet ex Barclajo, licet vix adulto vere terra resolvatur, densis nivibus oppressa; tamen æstate graviore fruges subito æstu ad nostrarum arborum felicitatem propè percoqui, & quod mirum, pepones maturescere melius illic, quam apud nos in liberaliore sole & solo. Deinde, licet Libertas aliis gentibus inæstimabilis res sit, tamen non adeò culpabile possit esse, quod servitium illic loco

VIII.

IX.

loco libertatis, Virtutis nomen sortiatur. Fidei & devoti-
 onis summæ argumentum est, fateri ultrò se Principi servi-
 re, cui in subditorum opes, in corpora, vitamq; jus sit. Vir-
 tute bellica præstare sæpè eos contra quotidianos hostes,
 Turcas, Tartaros, & Polonos: & ne emarcesceret illa, ho-
 stes lacescere aut repellere; &, quia pro more gentis bella o-
 mnia celeritate constant, equitatum peditatui præferre so-
 lere, docent Annales. Hoc tamen mirabile est in Moscis,
 gentem servituti natam & adsvetam, tam sagacem esse, &
 callidam, ut etiam mercatoribus peregrinis suspecta sit, ^{Barcl.}
 quos ut decipiat, in suum post-usum sæpe aliam patriam sibi ^{con.}
 fingere solet. Anti-Moscus vero, qui X. occupat ordine ^{X.}
 locum, ut Moscos odiosos faciat, docet ex Johannis Fabri de
 Moscovitarum Religione, esse in quibusdam Moscoviæ
 tractibus incolas, qui loco panis, quo ob defectum frumen-
 tî carent, bestiis vescantur, & ex ferino hoc quotidiano con-
 victu ipsos quoq; Bestias & feras absq; dubio fieri. Asferit
 etiam juxta inclementiam aëris & terræ, tantam tyranni-
 dem, tam ipsius Principis, (id quod Basilidæ alterius Phala-
 ridis exemplo ex Joh. Oderbornio Vitæ tyrannicæ Scripto-
 re luculenter probat) quam etiam magnatum, qui tamen
 ipsi serviunt, esse erga foecem plebis. Tam rudes etiam Mo-
 scose esse literarum & pietatis, ut etiam pauci plebejorum
 Orationem Dominicam sciant, dicantq; Orationem Domi- ^{Alex.}
 nicam & Confessionem scire, dominorum & sacerdotum ^{Guagnini}
 qui nullis laboribus occupantur, opus esse; sibi autem in ^{rer. Pol.}
 Deum, & Filium ejus Jesum Christum, & Spiritum Sanctum ^{tom. 2.}
 simpliciter credere, satis esse. Tam timidos etiam esse,
 significat, ut, ubi pavere inceperint, ad desperationem acti-
 vertantur: adeò ut ex prælio fugientes, si assequitur eos ho-
 stis, nihil ausi repugnare, ita se victoribus dedant, ut nec
 mortem deprecentur. XI. Declamator admirandam Tur- ^{XI.}
 cici Imperii Magnitudinem Romanæ proximam aut secun-
 dam,

dam, ut tabellâ quadam exiguâ repræsentet imitatione Flo-
ri: qui Romanum Imperium ita exhibuerat, proponit, quo-
modo infantia illius à Scythis cæperit: pueritia cum Persa-
rum stipendiariis accersitis, qui plus Julii Cæsaris Solduriis
devoti, procesferit correpta Asiæ luxuriantis parte: adole-
scentia vegeta ac vivida sub Amurathe, Græciam illud Mu-
farum Domicilium occupante sese exseruerit: iuventa &
maturitas virilis cum Selymo Soldani Ægyptii Regiones,
opes, & arma diripientis, effloruerit: & tandem incremen-
tum ætatis in Soleimanno maturuerit: & jam in summo fa-
stigio constans, in senectutem devergere videatur. Quia
verò Imperium facilius partum, quam conservatum est,
Turcæ absolutum dominium variis instrumentis nacti sunt,
quod hostem dominon exspectarint, sed foris exemplo An-
nibalis in Italia, & Scipionis in Africa, quæsierint. Præte-
rea avitas stirpes, quibus Imperium hoc comparatum, non
in suum periculum extulerunt, sed potius novos homines,
& quos pueros è Dalmatia & Illyrico, vel ex debito depen-
sos, vel raptos, circumcidi, & in Mahumetica religione con-
firmari curarunt: neq; concedant literas & artes molliores
discere, quibus Virtus Martia emasculatur inter Christia-
nus. Principem etiam suum ingenuo affectu mirè colunt,
atq; umbram hunc & effigiem numinis curant. Turci et-
iam malunt in casa Viri magni habitare & inde profilire,
quàm in palatiis mulierosos se aspectum prostituere. Si quis
verò unquam scriptorum Virtutem Turcarum, certè emi-
nentis ingenii eruditionis & dignationis Vir Busbequius
Legatus Ferd. I. Imp. ad Ottomanicam Aulam, quam Por-
tam vocant, Epistolâ Turcicarum primâ, graphicè depin-
xit, cujus hæc saltem excerpta in desiderium cæteri elogii
fatis prolixi exhibemus: Gianizarorum magnus numerus.
Sed nullus in tanto conventu nobilis, nisi ex suis virtutibus
& fortibus factis: natalibus nemo à reliquis distinguitur:
honos

honus cuiq; pro muneris & officii, quod administrat ratione defertur: nullum ibi de loco certamen, muneris genus quo fungitur, suum cuiq; locum assignat. Munera verò & officia princeps ipse distribuit. Ergò Turcæ rebus gestis florent, dominantur, imperii fines quotidie proferunt. Apud nos aliis vivitur moribus. Virtuti nihil est relictum loci: omnia natalibus deferuntur, opinione natalium omnes honoris aditus occupantur. Hæc & plura alia ille Prudentiæ filius.

Ultimus deniq; Declamator vehementi ardore invehitur in Turcarum ferum genus, & ad urbium artificiorum, & scientiarum excidium natum, Christianorum Vitiis, quam sua Virtute felicius. Hanc publicam Orbis luem barbaro impetu, tum multitudine hominum confluentium, & servili ac austerâ parendi disciplina invaluisse, ex Barclajo, demonstrabit: qui cum præ reliquis Gentibus Turcarum Indolem, mores & facta satis fuse tractavit, nolo diutius hic immorari. Hoc saltem addo, Turcarum insolentiam ex apparatu aulico, splendidissimo ornatu, firmo satellitio & innumerabilibus exercitibus, ac opibus immensis, ut etiam titulis apud Christianos Principes usurpatis satis apparere. Sed cogitare Turcæ deberent, omnem humanam magnitudinem crepundiis similem esse, eamq; ut arborem integro seculo vix eminentem, unâ horâ extirpari posse: leoni à seviculâ aviculâ: tauro à viperâ vitæ periculum esse, & ingentem aprum à parvo cane teneri posse. Jam etiam Turcos luxu & ignavia, ac disfidis laborare, quibus nos debellati sumus; itidem debellandi à nobis, modò Principes Christiani in concordia & mutua confidentia coalescant. Prolusâ hac Actus Barclajani Oeconomîâ, restat ut nuper facti promissi mei fidem liberem, atq; à Te petam, ΛΕΓΤΟΡ πολιτικώτατε, cum debitâ honoris & dignitatis præfatione, quo ad Autumnales epulas, Bellaria, & Apophoretæ, quæcunq; in Septentrione, & Oriente desultoriâ curâ conquiri potuerunt, in Prytæneo bonarum mentium Elisabetano, solenni more vocatq; compareas; cum non nemo pridem ultrò mihi condixerit. Quem admodum verò apud Veteres inter cænanandû acroamata omnis generis adhibebantur, aut symphonia personabat triclinium, aut instrumenta varia organaq; concinebant; Tragoediæ aut Comœdiæ mimiq; agebantur; incendebanturq; odores naribus; Ita simi nos Romani illius luxus (si parva licet componere magnis) triclinium Nostrum cantu fidi- busq; & Pueris vorfa, Adolescentibus prosa Oratione Scenæ Orientalium & Septentrionalium populorum ludionibus, tanquam quæfitis oblectamentis, adornabimus. Utinam ab ovo usq; ad mala epulum hoc, ad quod

XII.

ad quod quidam vestrum nonnulli integram famem allaturi videntur ,
 sale conditum , ut cæna aliqua Platonica , posteris diebus saperet ! Vale
 itaq; , veni, frueri, & fave. Scribeb. Vrasisl. xiv. Kal. VIII. bris. A. G.
 c1o Ioc XLIV.

ACTORES erunt

Adolescentes Pueri totidem
 declamabunt

1. Christianus Benjamin Albertus Vrasisl. pro Hungaria.	1. Joh. Wilhel. à. Reichel.	Amœbæa Carmina pro laude & labe ex adverso singula- rum gen- tium per interval- la recita- bunt.
2. Philipp. Jacobus Saxo Vrasisl. contra eam.	2. Joh. Sigism. Haunolt.	
3. Abrahamus Germanus Vrasisl. pro Polonia.	3. Joh. Daniel Major.	
4. Georgius Güntherus Vrasisl. contra eam.	4. Joh. Albertus.	
5. Christoph. Müllerus Vrasisl. pro Dania.	5. Godofrid. Tilgnerus.	
6. Adamus Valent Profius Javo- ranus contra eam.	6. Tobias Han.	
7. Christophorus Albinus Namsl. pro Suecia.	7. Henricus Vollgnad.	
8. Godofredus Baudisius Javora. contra Sueciam.	8. Christianus Böhm.	
9. Daniel Vogelius Angelo-monta- nus, pro Moscovia.	9. Sigism. Kopffer.	
10. Daniel Francus Vrasislav. contra eam.	10. Joh. Nosfel.	
11. Laurentius Brandius Vrasisl. pro Turcia.	11. Christianus Schefler.	
12. Joachimus Nergerus Gripho- mont. contra Turciam.	12. Godofrid. Neuman.	

Ung. VI 58 (10)

ULB Halle 3
002 686 287

Sb,

VD17
Sep. 2000 Pd.

IS VIRI
Barclaji

morum

rum Eu-

am,

sa Orationis

atus:

CTOB.

XLIV.

betani Panegyri

ponendus,

COLERO

ofesfore.

BAUMANNO.

78

